

РЕШЕНИЕ

№ 1257

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12036** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 29.10.2020 г., постановено по НАХД № 5273/2020 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 4/17.02.2020 г., издадено от Председателя на Комисията за регулиране на съобщенията /КРС/, с което на [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], за нарушение по чл.42, ал.3 от Общите изисквания при осъществяване на обществени електронни съобщения /ОИ/, е наложена имуществена санкция в размер на 7500 лв. на основание чл.53, ал.1 и чл.83, ал.1 от ЗАНН и чл.326 от Закона за електронните съобщения /ЗЕС/.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното юридическо лице, което с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 от ЗАНН, чрез пълномощника си юк.Х., обжалва същото с искане за отмяна. Наведеното в жалбата касационно основание е нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касационният жалбоподател твърди необоснованост на съдебния акт и излага подробни оплаквания относно несъставомерност на деянието, като се позовава на разпоредби относно влизането на договора в сила. Намира случая за маловажен. Отправеното до касационния съд

искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП, а при условията на алтернативност – да намали размера на сакцията до законовия минимум. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В с.з. касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касация КРС, чрез пълномощника си юк.Х. е подал писмено възражение, в което оспорва касационната жалба, а в с.з. чрез юк.Г. излага доводи за нейната неоснователност. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура предлага касираното решение да се остави в сила като правилно и законосъобразно.

Административен съд-София град, като провери законосъобразността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а по същество е неоснователна поради следните съображения.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление. Същото е постановено при правилно приложение на материалния закон.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка: На 21.11.2019 г. инспектори в ГД „Мониторинг и контрол на съобщенията“ в КРС са посетили магазин на [фирма] в [населено място],[жк], бл.301 като тайни клиенти с цел извършване на проверка по повод жалба. Единият от инспекторите се е представил за клиент и е пожелал да сключи договор за доставка на интернет и телевизия. След като е разгледал оферта, представена му от служител в магазина и са уточнили тарифния план, контролният орган е предоставил личната си карта за изготвяне на договора. Служителят е изготвил проект на същия в електронен вид, като без да предостави проекта на тайния клиент за запознаване /в писмен или електронен вид/, го е подканил да го подпише на екрана на електронното устройство. Контролните органи са се легитимирали и са съставили констативен протокол.

Въз основа на констатациите от протокола срещу [фирма] е съставен Акт за установяване на административно нарушение № С-162/17.12.2019 г., в който деянието е квалифицирано като нарушение на чл.42, ал.3 от Общите изисквания при осъществяване на обществени електронни съобщения. Въз основа на посочения АУАН е издадено обжалваното пред районния съд НП, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 7500 лв. на основание чл.53, ал.1 и чл.83, ал.1 от ЗАНН и чл.326 от ЗЕС.

Съдът е констатирал, че жалбоподателят е бил санкциониран за извършено нарушение на чл.42, ал.3 ОИ със следните НП на КРС: № 160/18.10.2017 г., влязло в сила на 13.06.2018 г.; № 181/16.11.2017 г., влязло в сила на 23.10.2018 г.; № 56/04.05.2017 г., влязло в сила на 14.05.2018 г.; № 72/22.05.2017 г., влязло в сила на 01.02.2018 г.; № 83/09.07.2018 г., влязло в сила на 11.04.2019 г.

За проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП, по делото пред СРС са събрани и приети писмени доказателства – преписката, както и гласни доказателствени средства – показанията на актосъставителя.

Въз основа на така събраните доказателства и установеното от фактическа страна, районният съд е извел правния извод, че АУАН е съставен и НП е издадено от компетентни органи; деянието е съставомерно от обективна страна и е доказано по

безспорен начин, като същото е немаловажно; имуществената санкция е наложена в среден размер, тъй като дружеството е било санкциониран за 5 други нарушения, извършени в периода 2017-2018 г., с оглед на което тежестта на нарушението не е ниска.

Административен съд София намира, че касираното съдебно решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

По силата на чл.326 ЗЕС предприятие, предоставящо обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги след подаване на уведомление по чл.6б, което наруши някое от общите изисквания по чл.73 и/или специфични задължения, се наказва с имуществена санкция в размер от 3000 до 15 000 лв. На свой ред разпоредбата на чл.51, ал.9 ОИ (издадени от Председателя на КРС, в сила от 04.03.2008 г.) задължава предприятията преди подписване на индивидуалния договор да предоставят на потребителя проекта на договора в цялост за запознаване със съдържанието му.

Очевидно касационният жалбоподател не е изпълнил това свое задължение и нарушението му е доказано по безспорен начин. Не може да бъде споделено касационното оплакване, че щом договорът влиза в сила след инсталиране на услугата, в периода между подписването му и влезавето в сила на същия клиентът може да се откаже от договора. Изискването на закона е категорично - проектът на договора трябва да се предостави на потребителя преди подписването му. В случая касаторът се опитва да смеси два правни института: този на сключване на договора и този на влизане в сила на договора. Договорите от вида на разглеждания се считат за сключени с постигане на съгласие между страните по въпросите от съществено значение за правната връзка помежду им и се подписват за удостоверяване на постигнатото съгласие. Това е моментът, преди който задължението за предоставяне на проекта следва вече да е изпълнено. Така нарушението е довършено в момента на подписване на договора. Последващият момент, от който същият подлежи на изпълнение, не е елемент от фактическия състав на нарушението непредоставяне проект на договора за запознаване от потребителя.

Фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП отговаря на изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН – в тях ясно и точно е посочено установеното нарушение относно предоставянето на потребителя на проект на договора за запознаване. Конкретизирани са всички обстоятелства, относими към всички признаци от обективната страна на нарушението по чл.42, ал.3 ОИ. Тази фактическа конкретизация с оглед вида на нарушението отговаря на изискуемата от закона, по идентичен начин се съдържа в АУАН съгласно чл.42, т.4 ЗАНН и в НП съгласно чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, без несъответствия помежду им. Изпълнени са императивните изисквания за съдържанието им по чл.42, т.3 ЗАНН, респективно чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН.

Правилна е мотивировката на СРС за това, че не са налице предпоставките на чл.28 ЗАНН. Случаят не е маловажен предвид характера на регламентираните от чл.1, ал.1 ЗЕС обществени отношения и целите по чл.4, ал.1 от закона. Нарушението, за което е наложена имуществената санкция, е формално и за съставомерността му не се изисква настъпването на вредни последици. Не са налице нито изключителни, нито многобройни смекчаващи отговорности му обстоятелства, занижаващи степента на обществена опасност на конкретното деяние под тази на обикновените случаи на нарушения по чл.51, ал.9 ОИ. Ето защо касационната инстанция споделя преценката

на райония съд, че законовите критерии по чл.93, т.9 НК вр. чл.11 ЗАНН за маловажност на случая не са изпълнени. Що се отнася до размера на наложената санкция, същата отговаря на тежестта на извършеното нарушение и е наложена в средния размер посочен в разпоредбата на чл.326 ЗЕС. Това е така предвид поваряемостта на нарушението от същия вид, установено с пет влезли в сила НП.

Ето защо касационната инстанция намира, че касираното решение е постановено в съответствие с нормите на материалния закон, като наведените в касационната жалба доводи за противното са неоснователни. С оглед липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, Съдът счита, че спрямо обжалваното решение не са налице касационни основания, които да налагат неговата отмяна.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и в негова полза следва да се присъди поисканото от юк.Г. юрисконсултско възнаграждение. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна (безвиновна), защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Отговорността за разноски в съдебното производство по обжалване на НП е уредено в чл.63, ал.5 ЗАНН. Тази норма е изменена, като е създадена нова ал.3 (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.), сочеща, че в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Разпоредбата на чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.) предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. В чл.37, ал.1 ЗПП е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който сочи, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лв. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взела участие юк.Г.. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, не предполага полагане на специални усилия от страна на процесуалния представител за запознаване със същото и за изразяване на становище по него. При това положение полагащото се възнаграждение на КРС следва да бъде определено в размер на 80 лв. за касационното производство - този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ и чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН във вр.с чл.37 от ЗПП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.10.2020 г., постановено от Софийския районен съд

по НАХД № 5273/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Комисията за регулиране на съобщенията юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. /осемдесет лева/.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.